Gruparea Sava-Staicu recurge la un fals grosolan pentru a-și mări „obștea ortodoxă”

Siteurile grupării Sava-Staicu au prezentat ieri o „mărturisire de credință” pusă pe seama unor părinți monahi din obștea nepomenitorilor din Schitul Paltin, din Județul Vrancea.

Documentul a fost publicat inițial pe siteul despre al cărui proprietar preotul Staicu spunea că avea pașaport biometric în timp ce organiza o conferință a călugărului grec Sava, proprietar la rândul său al unui pașaport biometric, în care monahul grec afirma că cine are acte biometrice „se leapădă în scris de Hristos”.

> *Monahul Sava recunoaște că „a avut” pașaport cu cip, afirmă indirect că „s-a lepădat în scris de Hristos”*

Textul a fost preluat de către siteul preotului Staicu, care, în stilul caracteristic, adaugă un comentariu personal, din care putem deduce scopul acelui document fals. Interesantă este strategia de „comunicare”, identică cu cea care a prevestit conferința monahului grec cu actele biometrice, în care acesta s-a autodenumit indirect „lepădat în scris de Hristos”: publicarea pe siteul respectiv, apoi preluarea de către preotul Staicu, cu comentarii personale care indică o anumită tensiune față de cel de la care se preiau informațiile.

Pretinsa „mărturisire” a părinților de la Vrancea cuprinde o dezicere de semnătura pusă pe proiectul de rezoluție din ianuarie 2018, o dezicere de „erezia părtășiei la erezie” și o „anatema” aruncată acestei „erezii”. Menționarea nominală a doi dintre luptătorii antiecumeniști arată împotriva cui se îndreaptă demersul celor care au creat această „mărturisire”.

MĂRTURISIRE DE CREDINȚĂ

Noi, monahii Acachie, Serapion, monahia Teodosia, sora Veronica, viețuitori la Schitul Paltin, jud. Vrancea, ***mărturisim că am greșit semnând rezoluția sinaxei din luna ianuarie 2018 alături de Pr. Claudiu Buză, M. S. Chirilă și cei în comuniune cu aceștia.***

NE DEZICEM de acele semnături și de erezia ***"părtășiei la erezie"*** *– ca fiind stare intermediară între ortodoxie și erezie.*

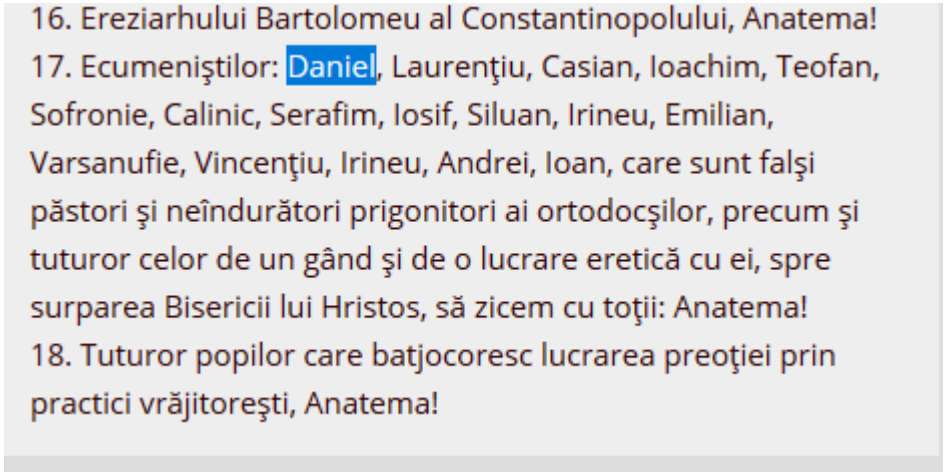
Dăm Anathemei această erezie împreună cu toate ereziile și dorim să intrăm în comuniune cu preoții și poporul ortodox îngrădiți canonic corect, semnatari ai sinaxelor de la Roman, Satu Mare și Mestecăniș, precum și cu părinții athoniți (Gheron Sava Lavriotul și ceilalți părinți aflați în comuniune cu acesta).

Ne cerem iertare bunului Dumnezeu și tuturor ortodocșilor.

Ca și în cazul preotului Nicolae Zorilă, care și-a prezentat în iulie mărturisirea de despărțire de episcopul eretic și de adeziune la ideile grupului Sava, „mărturisirea" conține o adeziune la acest grup și la adunările schismatice de la Roman, Satu Mare și Mestecăniș.

„Născut pe 4 iulie"… direct în schismă

Comentariile preotului Staicu încep printr-o „corectură" „procedurală", în care preotul respectiv atrage atenția că anatema nu o poate arunca decât un sinod. **Cel care la data de 6 martie 2017 i-a anatemizat personal pe patriarhul Daniel și pe ceilalți membri ai sinodului BOR, numindu-i ca pe cei care au fost deja caterisiți, îi avertizează, corect, de altfel, pe părinții de la Paltin că anatema nu o poate da decât un sinod.**

16. Ereziarhului Bartolomeu al Constantinopolului, Anatema!
17. Ecumeniştilor: Daniel, Laurenţiu, Casian, Ioachim, Teofan, Sofronie, Calinic, Serafim, Iosif, Siluan, Irineu, Emilian, Varsanufie, Vincenţiu, Irineu, Andrei, Ioan, care sunt falşi păstori şi neîndurători prigonitori ai ortodocşilor, precum şi tuturor celor de un gând şi de o lucrare eretică cu ei, spre surparea Bisericii lui Hristos, să zicem cu toţii: Anatema!
18. Tuturor popilor care batjocoresc lucrarea preoţiei prin practici vrăjitoreşti, Anatema!

Cel care în adunările de la Roman, Satu Mare și Mestecăniș a condamnat fără nicio reținere, fără nicio dragoste preoțească și creștinească și fără nicio diferențiere ca eretici întregul popor român, toată preoțimea română, toate Bisericile locale, pe puținii ierarhi antiecumeniști din lume, îi învață pe cei care îl mai ascultă că „se cuvine a face, **cu părere de rău și cu lacrimi** numai un sinod: anathematizarea celor care până în pânzele albe nu renunță la erezia lor”.

Un detaliu „criminalistic” important: **dacă luăm cuvântul „Anathemei” din pretinsa „mărturisire” a părinților vrânceni și cuvintele „anathemei”, „anathema” și „anathemizarea” din nota preotului Staicu, în condițiile în care limba română are formele oficiale „anatema” și „anatemizare”, formele cu „th” fiind folosite în general de cei obișnuiți cu limba și cu mediul teologic grecesc, și le comparăm cu forma românească „anatema”, folosită în documentul holograf autentic de dezicere de pretinsa mărturisire al părinților vrânceni, publicat pe siteurile ortodoxe, ne putem face o idee cam din ce direcție vine documentul fals publicat de preotul Staicu și de prietenul sfinției sale, suficientă pentru a ne întemeia unele suspiciuni, nu îndeajuns însă pentru a acuza pe cineva deschis de ceva**.

Notă: numai un sinod poate da anathemei. Din exces de zel, semnatarii au depăşit condiţia şi drepturile membrilor Bisericii, făcând ceea ce se cuvine a face, cu părere de rău şi cu lacrimi, numai unui sinod: anathematizarea celor care până în pânzele albe nu renunţă la erezia lor (a se vedea istoria Sinoadelor ecumenice şi locale).

Gruparea lui Chirilă a declarat la „Botoşani II" că se desparte total de noi, cei care urmăm acrivia Sfinţilor Părinţi (sau mai bine zis ne străduim să învăţăm cum se face aceasta, că nu ne-am născut „teologi", iar dacă greşim, prin împreună-sfătuire ortodoxă, ne străduim să ne îndreptăm). A te despărţi total de cei cu care ai început o luptă, oricâte funde roz i-ai pune, se numeşte tot trădare a luptei (ceea ce se şi vede din modul luptei lor, adică starea de comuniune cu pomenitori de eretici: Longhin arhiepiscopul, Serafim mitropolitul, Ierothei mitropolitul etc).

Aşadar, nici despărţirea de frica gurii lupului politic, nici anathema aruncată cu prima ocazie nu sunt metode provenite din panoplia tacticii patristice de înfruntare a ereziei. Să citim istorie bisericească ortodoxă şi de acolo vom învăţa cu toţii cum anume se duce lupta anti-eretică şi cum să ne ferim de pericolele inerente apărute în timpul desfăşurării ei.

Cu urări de mântuire,

pr. Ciprian Staicu şi obştea ortodoxă

După ce îi învață pe părinții vrânceni să facă ceea ce nu a făcut personal în urmă cu ceva timp, preotul Staicu face referire la Sinaxa interortodoxă de la Botoșani, lăsându-ne să credem că **demersul pus pe seama părinților de la Paltin se vrea un răspuns la acea sinaxă și, mai ales, la Declarația sinaxei**, prin care participanții s-au dezis de rătăcirea schismatică în care preotul Staicu a dus o parte din lucrarea de nepomenire.

Cu o argumentare lipsită de substanță, din care ar trebui să rezulte că despărțirea de schismă de la Botoșani II este „o trădare a luptei", preotul Staicu rămâne în continuare fidel ideii stiliste a vaselor comunicante, fără niciun fel de înțelegere a luptei pe care o duc în condiții grele episcopi precum IPS Longhin din Bănceni sau Onufrie din Kiev (primul este acuzat că îl pomenește pe al doilea, care, în opinia autorului ar fi „eretic").

Ultima frază a notei preotului Staicu este o… dezicere de mărturisirea preoților vrânceni, arătând că ceea ce au făcut ei nu este o „metodă din panoplia tacticii patristice de înfruntare a ereziilor". În condițiile în care tot articolul este dedicat acestei "mărturisiri" și se numește „Trezirea ortodoxă"!!! :))

Ca un adevărat „patriarh” al schismei, preotul Staicu semnează adăugând numelui sfinției sale expresia „și obștea ortodoxă”. Cu adâncă smerenie a trecut de această dată peste titlul de doctor.

Denumirea de „obștea ortodoxă”, în numele căreia pretinde preotul Staicu că vorbește, **este definiția de manual a schismei pe care a creat-o pe teritoriul canonic al BOR. „Obștea ortodoxă” este, în viziunea semnatarului, doar gruparea din care face parte și pe care o conduce de la distanță monahul neostilist Sava Lavriotul. Restul Bisericii universale este, pentru aceștia, eretică. Gândire tipic stilistă.**

Pentru informarea credincioșilor care încă mai cred că aceasta este calea „acriviei Sfinților Părinți”, conspectăm istoria, cum ne învață preotul Staicu, și vedem că și întemeietorii grupării stiliste de la începutul secolului XX au pornit de la aceleași premise, că ei sunt „obștea ortodoxă”, în timp ce restul poporului este căzut în erezie. Unde au ajuns ei se îndreaptă grăbită și gruparea condusă de călugărul grec Sava.

Ca și cum această farsă nu ar fi fost de ajuns, preotul Staicu publică pe siteul personal și un mesaj al monahului grec Sava, bucuros nevoie mare că cei patru viețuitori de la Paltin „au recunoscut greșeala pe care au făcut-o” și „greșeala pe care o fac urmându-l pe Chirilă”.

„Părinte Ciprian, Doamne ajută şi blagosloviţi. Am aflat cu mare bucurie de scrisoarea pe care au alcătuit-o: monahul Acachie, monahul Serapion, monahia Teodosia şi sora Veronica şi într-adevăr Îi dau slavă lui Dumnezeu că oamenii (aceştia) înţeleg care este adevărul şi Îl urmează pe Hristos şi pe Sfinţii Părinţi.

Însă sunt cu atât mai bucuros pentru aceşti oameni pentru că au bărbăţia, dar şi smerenia şi curajul să spună că ceea ce au semnat (în trecut) a fost greşit. Dacă toţi am avea smerenia acestor oameni, lupta noastră împotriva ereziei ar fi mai simplă şi mai eficientă.

Mă rog mereu şi Îi cer lui Dumnezeu în rugăciunile mele ca şi ceilalţi să îşi dea seama de greşeala pe care o fac urmându-l pe Chirilă. Mă rog ca uniţi în adevăr şi în iubirea faţă de Hristos să continuăm lupta împotriva diavolului, a patimilor noastre şi a panereziei ecumenismului.

Vă rog, părinte Ciprian, să transmiteţi iubirea mea şi metania (închinăciunea) mea înaintea tuturor acestor oameni (adică a celor 4 semnatari şi a tuturor iubitorilor de Adevăr – n.trad.).

Blagosloviţi!

Gheron Sava Lavriotul

Monahul Sava se bucură de ca și când l-ar fi readus la Ortodoxie pe patriarhul Bartolomeu (pe care, altfel, nu îl deranjează cu nimic de ani buni de când acționează pe teritoriul românesc), **nedându-și seama că de fapt nu face decât să arate întregii lumi obsesia luptei contra „lui Chirilă”, iar nu contra ecumenismului, pentru care a întrerupt acum trei ani pomenirea**.

În dimineața acestei zile, pe siteul Daniel Vla – Ortodoxie, Țară, Românism a apărut o dezmințire, preluată de pe un alt site, a părinților vrânceni respectivi, în care aceștia **denunță ca pe un fals „mărturisirea” de credință pusă pe seama cuvioșiilor lor și anunță că își asumă în continuare proiectul de rezoluție din ianuarie 2018 ca poziția canonică de urmat.**

Monahii vrânceni afirmă că acest proiect de rezoluție se plasează în continuarea Sinaxei Naționale de la Botoșani, pe care și-o asumă de asemenea.

După o recitire atentă atât a Proiectului de Rezoluție, cât și a documentelor adunărilor din Roman, Satu Mare și Mestecăniș, **cei patru semnatari au decis să accepte Proiectul și, indirect, să respingă deciziile celor trei adunări.**

Se nasc firesc câteva întrebări, nu pentru noi, care știm răspunsurile la ele, ci pentru cei care încă mai cred că ceea ce propovăduiesc monahul Sava și preotul Staicu este calea „acriviei patristice”:

1. **Dacă acest document a fost un fals asumat de cei ce l-au promovat ca pe o victorie a „obștii ortodoxe”, oare restul a ceea ce spun și fac aceștia nu ar putea să fie un fals**? Noi știm că toată „acrivia” la care fac mereu referire este un fals grosolan.

2. Cine în afară de monahul Sava mai participă la „bucuria athonită” față de căderea în schismă a cuiva, **în condițiile în care, conform unor spuse auzite de noi prin Grecia, și părintele Evstratie, duhovnicul cuviosiei sale, s-ar fi dezis între timp de acesta pentru acțiunile pe care le săvârșește în numele sfinției sale, deși în Grecia monahul Sava nu mai reprezintă pe nimeni, toată „lucrarea” cuviosiei sale fiind transferată în România**?

În anul 2017, preotul Staicu și monahul Efrem Ciubotariu au inventat și pus pe seama noastră o pretinsă „erezie a părtășiei la erezie”, bazată pe o înțelegere limitată a conceptului patristic de „părtășie la erezie”, care se referă strict la modul în care poporul ortodox ia contact cu o erezie propovăduită în Biserică.

Sfidând logica bunului-simț și dovezile patristice care vorbesc despre acest concept și ar trebui să îi fi ajutat să îl înțeleagă corect, cei doi au afirmat că am fi susținut vreodată că între Ortodoxie și erezie ar exista o stare intermediară, adică un fel de struțocămilă în care cineva e și eretic, și ortodox în același timp.

Noi nu am afirmat niciodată că între Ortodoxie și erezie mai există în general ceva intermediar, pentru că nu este adevărat. Tot ce am susținut este că **în perioada de propovăduire a ereziei lucrurile nu pot fi tranșate așa cum o face monahul Sava, care a împărțit lumea în nepomenitori și eretici, condamnând întreaga Biserică Ortodoxă din lume ca eretică**.

Tranșarea situației o face un sinod ecumenic, care condamnă erezia și desparte apele, readucând situația la normalul în care cei ce merg pe calea corectă sunt ortodocși, iar cei ce rămân fideli ereziei sunt eretici și sunt scoși din sânul Bisericii. Acesta este rolul sinodului ecumenic de a menține mereu distincția de netăgăduit între Ortodoxie și erezie.

În perioada tulbure a propovăduirii ereziei însă trebuie avută mare grijă de modul în care cineva se face părtaș la erezie, adică ia contact cu aceasta. **Păstrându-se o acrivie dogmatică fără compromis, trebuie aplicată o iconomie pastorală în privința modului în care pot fi ajutați membrii Bisericii să nu cadă în erezia care se propovăduiește la un moment dat**.

Acrivia dogmatică este semnul dragostei față de Dumnezeu Cel în Treime slăvit și față de Adevărul Său, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, în timp ce aplicarea ei cu discernământ pastoral este dovada dragostei față de aproapele membru al Bisericii și a înțelegerii cuvintelor Scripturii, care spune că „Dumnezeu voiește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină" (1Tim. 2,4) și „Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește" (Lc. 15,7).

Discernământul pastoral înseamnă luarea în calcul a tuturor situațiilor particulare, cu grijă pentru a nu oferi cuiva justificare pentru a nu face ceea ce trebuie făcut în fața pericolului ereziei (această nuanță a fost mereu scoasă în evidență de noi, ultima dată în Declarația sinaxei Botoșani II).

Aplicarea unei acrivii oarbe, care nu ține cont de starea fiecăruia, și condamnarea celor incapabili să reacționeze la pericolul eretic în cel mai înalt grad de trezvie este semnul unei gândiri fariseice, pătimașe, strict omenești, care ignoră condițiile actuale de viață ale ortodocșilor, nivelul de secularizare a societății, vechimea și, mai ales, viclenia fără precedent a acestei erezii, căreia îi cad victimă și iluștri teologi, care ar trebui să aibă instrumente de combatere a ei mai performante decât ale credinciosului de astăzi, cu totul diferit față de cel din epoca sfintelor sinoade sub aspectul conștiinței dogmatice ortodoxe.

Condamnarea cu dispreț a aplecării cu dragoste, dar și cu responsabilitatea de a nu greși înaintea lui Dumnezeu în stabilirea granițelor acestei dragoste, față de neputința celuilalt este străină duhului ortodox, deoarece, așa cum bine sesiza preotul Staicu, fără a învăța ceva din cele spuse, Părinții sinoadelor ecumenice recurgeau la tăierea din Trupul Bisericii a ereticilor numai ca măsură profilactică extremă, cu lacrimi și durere, și numai după ce aceia tăiați prin caterisire și anatemizare se dovedeau a fi irecuperabili eretici. Chiar și după scoaterea din Biserică, ușa pocăinței și a revenirii le rămâne în continuare deschisă până la ultima suflare de viață.

Potrivit acestei nevoi de a face diferențe între modurile diferite în care se

poziționează poporul credincios față de erezie, se poate spune că cel care ia contact cu erezia, o acceptă și o propovăduiește mai departe capătă o cugetare eretică, devine eretic în cuget, însă nu i se aplică încă acele canoane care vorbesc despre comuniunea cu ereticii condamnați și tăiați de la trupul Bisericii. Față de acesta, episcopii, preoții și credincioșii au libertatea și datoria creștină (nu și obligația canonică) de a se depărta prin nepomenire, fără însă a-l considera lipsit de lucrarea Sfintelor Taine și fără a acuza dispariția harului în Biserică. Cel căzut are posibilitatea de a reveni în Biserică prin lepădarea de cugetarea eretică și prin pocăință.

Există preoți, episcopi sau credincioși care au luat contact cu erezia prin faptul că se află în teritoriul jurisdicțional al unui episcop care propovăduiește erezia, însă o resping în cugetul lor sau nu o înțeleg de niciun fel, continuându-și viața de credincioși ortodocși, chiar dacă deocamdată nu au capacitatea (sau știința că trebuie) de a se despărți de episcop prin nepomenire. Aceia nu pot fi numiți eretici, așa cum a făcut-o adunarea de la Roman, fără ca cei ce îi numesc așa să cadă ei înșiși în schismă.

> *Canonul Sfântului Atanasie cel Mare despre reprimirea celor ce nu s-au făcut părtași eresului de bunăvoie*

Pe cei care nu sunt de acord cu erezia, chiar dacă încă nu au întrerupt pomenirea, trebuie să îi tratăm cu grijă pastorală și cu înțelegere, explicându-le că rămânerea în contact cu ereticii nu este bineplăcută lui Dumnezeu și îi expune la pedeapsa Acestuia care vine față de oricine persistă indiferent în păcat, îndemnându-i să mărturisească deschis contra ereziei, iar când sunt pregătiți, să întrerupă comuniunea prin nepomenire, pentru ca mărturisirea lor să fie deplină.

Pe aceștia din urmă nu i-a condamnat nimeni în sinoadele ecumenice, niciun Părinte al Bisericii nu îi numește la grămadă eretici. Sfântul Teodor Studitul numește „episcop ortodox” și pe episcopul care de frică își pomenește superiorul ierarhic, dar este contra ereziei, și „preot ortodox” pe acel preot care își pomenește ierarhul de frică, dar are viață ortodoxă.

Sinoadele ecumenice au caterisit propovăduitorii ereziei și pe cei ce au promovat-o, nu întregul popor care nu a întrerupt pomenirea, nici întreaga preoțime. Acestora li s-a statornicit să se depărteze de erezie și de promotorii ei din

momentul caterisirii și scoaterii promotorilor acesteia din Biserică.

> *35 de întrebări teologice despre corecta nepomenire, adresate monahului Sava și adepților „acriviei” cuviosiei sale*

Toată această strategie pastorală a fost pusă în proiectul de rezoluție *Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte*, prin care grupul semnatar al acelui document a încercat oprirea căderii în schismă a celor care urmau a se aduna la Roman în ianuarie 2018. Din păcate, unii dintre preoții nepomenitori s-au mobilizat și, în unele situații, prin prezentarea situației altfel decât era în realitate, au siluit conștiința celor mai puțin pregătiți, vorbind despre o „erezie a părtășiei la erezie”, prin care i-au determinat să respingă în grup proiectul de rezoluție.

> *Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!*

La câteva zile după aceasta, proiectul a fost semnat de eminentul profesor Theodoros Zisis, publicat în celebra publicație *Theodromia*, citit în Duminica Ortodoxiei în fața a mii de credincioși greci de către duhovnicul sfântului Paisie Aghioritul, părintele Maximos Karavas. Toată lumea ortodoxă care luptă canonic împotriva ereziei știe că în România lupta se duce pe baza principiilor sănătoase ale acestui proiect, când, ironic, o parte a acestei lupte se duce pe principiile opuse acestuia.

Printr-o manipulare a celor care cred că cu cât ești mai înverșunat cu atât ești mai ortodox, preotul Staicu a convins pe unii dintre nepomenitori să se adauge luptei sale contra „părtășiei la erezie”, de fapt o răfuială personală, după cum se vede din textele la care am făcut referire mai sus.

În timp ce lupta contra ereziei practicată de grupul părinților echilibrați se duce de doi ani în jurul principiilor teologice ale Proiectului de Rezoluție, al Rezoluției de la Botoșani, al Declarației de la Botoșani II, al deciziilor de la Salonic din 2018, grupul alcătuit și condus de monahul Sava Lavriotul are un singur numitor comun: ura viscerală împotriva unei persoane. Cu asemenea scop, lupta acestora e de mult pierdută.

Update:

Preotul Staicu a șters de pe site cele două articole prin care își manifesta fericirea pentru lărgirea „obștii ortodoxe” pe care și-a creat-o și „bucuria athonită” a celui care îi este, pare-se, mentor. Materialele au fost șterse după ce am publicat noi articolul pe site. Dovadă stă faptul că la ora publicării noi le-am găsit acolo și le-am folosit, deși scrisoarea părinților era publicată de ore întregi. Nu știm dacă prin gestul său preotul Staicu confirmă indirect ipoteza noastră legată de folosirea cuvântului „anathema/anatema”, dar este clar că articolele au fost o eroare gravă jurnalistică ceea ce a făcut ca, o dată în plus, cei doi să fie văditi ca înșelători ai celor care încă îi mai cred și urmează. Oare câte dovezi le mai trebuie celor care încă îi mai creditează ca fiind luptători antiecumeniști autentici?